

wõtmisest piddi sama, se wahwastas aiotti ikka ueste süddant ja meelt. Oh kui wägga pitka aia järrele hakkas wimaks torni kel lakste:stümme löma. Püüdsin siis järsko torni kella seest nattukest roostet noaga mahha örutada; agga wärristusse pärrast, mis minno sees olli, ligutasin sel wiisil kella keelt, et sest hakkas löma, ja weel juhtus teist forda nendasammoti. Agga eks minna ei olle otsekui warras teie kirriko seest leitud? Eks ei olleks piddand teie käest lubba küsijama? Kas sate küll minno salajaat kombet minnule armolikkult andeks anda? //

Kirriko õppetaja hakkas sed a wägga last ümber kaela finni, wautas tedda wasta ommad rinnad ja ütles temmale: „Mul ei olle sinnule ei ühtegi andeks anda, sest sind ep olle mitte kurja tee peält leitud, eaga ei olle ka ühtegi kurja noudnud. Sinno arwates olled sinna omma haige emmale abbi murretsenud. Sedda fidan küll, olgo ka et se abbi ei mõõdu ühtegi,

mis sa olled teiste nou mõda otsinud. Mul on sinno pärrast rõõm, et said umma lapselikko armasusse läbbi emma wasto sedda hirmo ärrawoita, mis otsata paljo innimest õžeks kelanud, kess õ aial pimmedas kirrikus ja tornis ainouksi olles haige heaks abbi otsinast. Tulle nüüd minnoga minno maiase; seäl saan sinnule pärrajamat roheto kui kirriko kella rooste sinno haige emmale kasa anda. Mis perre se on kus temma maas on? Homme hommikul tahhan matulla tedda waatma.” — Dihto eest, ütles siis tüttarlaps, saan minna teid küll keigest süddamest tännada; agga ärge tehke sedda mitte, et tullete isse meie maiase. Seäl on jo kolm teine teise järrele järsko ärrasurnud, ja ennamiste keif need, kes tullid meid waatma, on sellesamma hirmsa haigusse alla heitnud. — Kirriko õppetaja wastas se peäle, et temma omma ammeti polest ei peäseks sest mitte, olgo ka et surma hädda se läbbi temmale olleks karta. — Kui se siis ikka, ütles laps, teie findel nou